

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobkyně: T. H. N., narozená X, bytem X
zastoupená: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova
1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064, sídlem Olšanská
2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 19. 3. 2026 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2026, č. j. CPR-
2124-3/ČJ-2026-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 4. 12. 2025, č.j. KRPK-51376-73/ČJ-2025-190022 byla výrokem I.) žalobkyni uložena povinnost dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „*území smluvních států*“) a současně jí byla podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z těchto území do země státního občanství žalobkyně nebo třetí země, kde je oprávněna pobývat nebo která jí přijme, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 179 zákona o pobytu cizinců se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování. Výrokem II.) bylo žalobkyni uloženo zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to dostavovat se pravidelně každou středu v sudém týdnu v 10:00 osobně k hlášení u správního orgánu I. stupně v Sokolově.

2. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 3. 2026, č. j. CPR-2124-3/ČJ-2026-930310-V240 zamítnuto a původní rozhodnutí bylo potvrzeno.

II.

Žaloba

3. V úvodu žaloby vytýkala žalobkyně žalovanému nezákonnost a nesprávnost závěrů učiněných v napadeném rozhodnutí, které se shodují s těmi z rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Především vytýkala nepřezkoumatelnost, jelikož rozhodnutí neposkytují ucelené, podložené a racionální závěry o tom, že povinností žalobkyně vycestovat z území států Evropské unie a smluvních států nebude zasažen její a manželův soukromý a rodinný život. Tato nepřezkoumatelnost má postihovat zejména 2 okruhy skutečností. Zaprvé se jedná o neopodstatněné závěry žalovaného, že obsah lékařské zprávy nelze interpretovat tak, že by mohlo dojít k ohrožení zdravotního stavu manžela žalobkyně v případě jejího vycestování. Zadruhé se jedná o ničím neodůvodněné a čistě hypotetické závěry o tom, že se o manžela žalobkyně v případě její nepřítomnosti může postarat jejich dcera.

4. Žalobkyně dále uvedla, že při posuzování přiměřenosti je nutné posuzovat dopad do soukromého a rodinného života rodinných příslušníků žalobkyně, především jejího manžela, který je na péči a pomoci své manželky závislý. Manžel žalobkyně je dlouhodobě léčen, užívá předepsanou medikaci a podstupuje lékařské kontroly. Tuto skutečnost potvrzuje i ve správním řízení doložený posudek o invaliditě, na jehož základě byla manželovi žalobkyně přiznána invalidita I. stupně. Z tvrzení žalovaného na str. 6 napadeného rozhodnutí není žalobkyni zcela jasné, zda se žalovaný snaží rozporovat celkový zdravotní stav jejího manžela. Žalobkyně také poukázala na neměnnost zdravotního stavu manžela, na nějž má mj. vliv dlouhodobá a soustavná péče žalobkyně. Zdravotní stav jejího manžela je závažný, dlouhodobý a s nepříznivou prognózou, přičemž vyžaduje Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podporu druhé osoby. Skutečnost, že se závěry lékařských zpráv v čase zásadně nemění, tak nelze vykládat v neprospěch žalobkyně, ale naopak jako potvrzení toho, že bez pravidelné a systematické péče by bylo možné důvodně očekávat zhoršení zdravotního stavu jejího manžela i v relativně krátkém časovém horizontu. Jako hlavní spornou okolností se však jeví být závěr lékařské zprávy, dle kterého se *„jedná o chronickou chorobu, s jistým vývojem stavu, kdy bude zhoršená soběstačnost, a proto jistě nutná i péče druhé osoby.“* Odvolací argumentace žalobkyně spočívala ve skutečnosti, že ačkoliv lékařská zpráva neobsahuje přesné určení toho, kdy zhoršení zdravotního stavu nastane, je zcela jisté, že k němu dojde (to žalovaný také výslovně potvrdil) a v důsledku toho je nutná přítomnost žalobkyně na území. Žalovaný se proto dle žalobkyně měl přiklonit k výkladu, že zhoršení stavu může nastat spíše dříve, než později a nelze tak vyloučit nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího manžela v důsledku nepřítomnosti žalobkyně na území ČR. Dle žalobkyně je obsah lékařské zprávy a její interpretace klíčovou okolností, na základě které lze následně hodnotit přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. V daném případě nelze dovozovat přiměřenost rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouhým slovíčkařením s obsahem lékařské zprávy, kdy jediným argumentem správních orgánů je to, že lékařská zpráva přesně nespecifikuje, kdy ke zhoršení zdravotního stavu dojde. Žalobkyně v tomto ohledu poukázala i na obecně známou skutečnost, že onkologická onemocnění se vyznačují nepředvídatelným průběhem a jsou schopna rychlé progresy, a to i v krátkém časovém období, přičemž ke zhoršení zdravotního stavu může dojít náhle a bez možnosti včasné reakce. Rovněž nelze vždy zcela přesně určit, kdy k tomuto zhoršení zdravotního stavu dojde. I přes výše uvedené však žalovaný bez dalšího dovodil, že námitky žalobkyně nejsou důvodné, aniž by tento závěr jakkoliv odůvodnil, vyjma tvrzení, že *„toto nikterak nezakládá důvod pro to, že by se správní orgán měl přiklonit k výkladu (žalobkyně – poznámka žalobkyně)“* a dále vytknutí neoprávněného pobytu žalobkyně po dobu 10 let a možnosti vše uvedené řešit tím, že vycestuje a obstará si nové pobytové oprávnění. Žalobkyně má za to, že v případě užití takového argumentace žalovaného by bylo možné konstatovat přiměřenost rozhodnutí o povinnosti opustit území a rezignovat tak na posouzení zásahu do soukromého a rodinného života vždy.

5. Dále žalobkyně nesouhlasila se správním orgánem I. stupně, že dcera žalobkyně se může v případě nutnosti postarat o manžela žalobkyně. Žalobkyně s touto argumentací nesouhlasila, jelikož dle jejího názoru nelze fakticky uskutečnit, aby se dcera starala o svou domácnost se dvěma dětmi, a zároveň pečovala o svého otce, který bydlí ve 150 km vzdálené Aši a provozuje zde bar. Žalobkyně nikterak nezpochybňuje, že běžně se v případě potřeby o rodiče starají jejich děti. Žalovaný však zcela pominul a nijak se nevypořádal s námitkami žalobkyně, že dcera žalobkyně z důvodu vzdálenosti a náročnosti toho starat se o svou domácnost, bude moci jen těžko pečovat o svého otce. Pokud žalovaný, a potažmo i správní orgán I. stupně chtěli argumentovat, že dcera se může o manžela žalobkyně postarat, měli vyvinout alespoň minimální úsilí ke zjištění toho, zda toto je skutečně možné. Za současného stavu však nelze než konstatovat, že žalovaný tyto závěry opět postavil na základě ničím neopodstatněných domněnek a spekulací stejně tak jako tvrzení, že by se manžel žalobkyně a jejich dcera mohli v případě potřeby sestěhovat k sobě. Žalobkyni není známo, že by žalovaný měl informaci například o dispozici bytu její dcery, a přesto si je jistý, že toto skutečně je realizovatelné. Závěrem žalobkyně poznamenala, že napadaným rozhodnutím rovněž mohl být zasažen nejlepší zájem nezletilých dětí její dcery. Žalovaný však uvedl, že mu není známo, jak by takovýto dopad mohlo rozhodnutí správního orgánu I. stupně mít.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Žalobkyně nepovažovala za potřebné tuto okolnost v rámci odvolání detailně rozvádět, jelikož jí přišlo zřejmé, v čem onen rozpor s nejlepším zájmem nezletilého dítěte může být. Žalobkyně proto tímto upřesňuje, že pokud by žalobkyně dcera přistoupila na převzetí manžela žalobkyně do své domácnosti a pečovala o něj, jistě by to vyžadovalo upravení fungování celé domácnosti, vynaložení prostředků, a především času, který by jinak žalobkyně dcera věnovala svým dětem.

6. Žalobkyně proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření k žalobě

7. Ve vyjádření k žalobě dne 26. 3. 2026 žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení o uložení povinnosti opustit území států Evropské unie a smluvních států byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobkyně. Žalovaný je dále přesvědčen, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobným a přezkoumatelným způsobem vypořádal také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území států Evropské unie a smluvních států do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků. S ohledem na shora uvedené žalovaný k aktuálně uplatněným žalobním námitkám odkazuje nejen na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale také na odůvodnění žalovaného, neboť má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo, i s tím, co uvedla žalobkyně. Žalovaný je přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu a ze své strany neshledal žádné porušení zákonných ustanovení, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.

IV.

Jednání před soudem

8. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

9. Ve věci bylo s ohledem na stanoviska účastníků rozhodnuto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

10. Žaloba není důvodná.

11. Ze správního spisu vplynuly mimo jiné následující skutečnosti:

12. Žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu od roku 2006, naposledy s platností do 25. 1. 2017. Rozhodnutím Odboru azylové a migrační Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

politiky Ministerstva vnitra České republiky (dále jen OAMP) vydaném v řízení pod č. j. OAM-2205/ZR-2015, byla platnost tohoto povolení pravomocně zrušena ke dni 15. 2. 2016. Rozhodnutím OAMP ze dne 13. 4. 2016, vydaném v řízení pod č. j. OAM-16266/TP-2015, byla rovněž zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Dne 29. 7. 2016 žalobkyně podala žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, řízení však bylo usnesením OAMP, č. j. OAM-10792-19/PP-2016 dne 28. 11. 2016 zastaveno, neboť ani přes výzvu žalobkyně nepředložila doklad o zdravotním pojištění. Kasační stížnost v této věci byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 8 Azs 249/2018-39, zamítnuta. Dne 23. 1. 2019 podala žalobkyně u OAMP žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR, jež byla vedena pod sp.zn. OAM-1647/DP-2019. Řízení o žádosti bylo usnesením ze dne 12. 2. 2019 zastaveno. Proti tomuto usnesení, podala odvolání, což však bylo usnesením ze dne 5. 6. 2019, č. j. MV-59989-7/SO-2019, jako nedůvodné zamítnuto. V této věci byla kasační stížnost rovněž zamítnuta (č. j. 3 Azs 153/2021-51). Dne 24. 10. 2019 pak žalobkyně žádala o vydání víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu, které jí nebylo uděleno. Dne 18. 8. 2024 bylo správním orgánem I. stupně vydáno pod č. j. KRPK-23586-42/ČJ-2024-190022 rozhodnutí o povinnosti opustit území států Evropské unie a smluvních států ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 21. 1. 2025 v návaznosti na rozhodnutí ze dne 20. 1. 2025, č. j. CPR-50573-3/ČJ-2024-930310-V244, kterým odvolací orgán zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Plzni, který rozsudkem ze dne 5. 5. 2025, č. j. 17 A 10/2025-52 žalobu zamítl. Usnesením ze dne 5. 3. 2025 navíc nepřiznal žalobě odkladný účinek. Žalobkyni byl do cestovního dokladu dne 13. 2. 2025 vylepen výjezdní příkaz č. GA0360346 s platností od 13. 2. 2025 do 20. 2. 2025. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v době platnosti výjezdního příkazu nevycestovala, a po jeho platnosti nebyla držitelkou žádného oprávnění k pobytu ani s ní nebylo vedeno žádné řízení, které by ji opravňovalo setrvat zde na území, pobývala zde od 21. 2. 2025 až do 25. 6. 2025, kdy se dostavila ke správnímu orgánu I. stupně k řešení své pobytové situace, nelegálně. Výsledkem řízení bylo vydání napadeného rozhodnutí.

13. Dle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“

14. Dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců (1) „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“ (2) „Policie v řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu o trestním vyhoštění nebo o povinnosti opustit území vedeného a žádost cizince zohlední zejména dobu pobytu cizince na území, pobyt jeho nezletilých dětí plnících povinnou Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

školní docházku na území a existenci jiných, rodinných nebo společenských vazeb na území, to neplatí, pokud je cizinec zajištěn.“ (3)“Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“

15. První skupinou žalobních námitek vytýkala žalobkyně žalovanému nesprávné posouzení zdravotního stavu jejího manžela a s tím souvisejí její další nezbytný pobyt na území ČR za účelem poskytování nezbytné péče a pomoci s podnikáním.

16. V tomto směru žalovaný a před ním i správní orgán I. stupně konstatovali, že zdravotní stav manžela žalobkyně není natolik závažný, aby po přechodnou dobu nepřítomnosti žalobkyně na území ČR, než si tato vyřídí veškeré potřebné záležitosti týkající se jejího nového pobytového oprávnění na území ČR, představoval překážku vycestování žalobkyně, resp. způsoboval nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. S tímto závěrem obou správních orgánů se soud plně ztotožňuje.

17. Ze správního spisu soud zjistil, že manžel žalobkyně trpí hematoonkologickým onemocněním. Současně je podnikatelem, kdy provozuje bar, kde mu vypomáhá manželka. Z lékařské zprávy ze dne 6. 11. 2025 vyplývá, že se v případě žalobce jedná o chronickou chorobu, s jistým vývojem stavu, kdy bude zhoršená soběstačnost, a proto jistě nutná i péče druhé osoby. Z přiloženého rozhodnutí o invalidním důchodu vyplývá, že manžel žalobkyně byl shledán invalidním v I. stupni. Z výpovědi manžela žalobkyně i samotné žalobkyně poté vyplývá, že manžel žalobkyně je schopen prozatím plnit své pracovní povinnosti i osobní záležitosti v omezeném rozsahu. V osobní rovině žalobkyně dohlíží na správné brání léků. Manžel žalobkyně dochází na lékařské kontroly dle pokynů lékaře (cca jedna návštěva lékaře za měsíc, někdy za dva měsíce). Žádné další konkrétní činnosti či záležitosti, které žalobkyně pro svého manžela vykonává, neuvedla.

18. Jak již bylo uvedeno v rozhodnutí správních orgánů, tak i nyní v řízení před soudem, vycestování žalobkyně nepředstavuje nepřiměřený zásah ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života žalobkyně ani jejího manžela či dcery. Žalobkyně se snaží v žalobě, ale i v předcházejícím správním řízení, navodit dojem, že její muž není bez její výhradní osobní pomoci a péče schopný na území ČR téměř fungovat, tedy že přítomnost žalobkyně je natolik zásadní, že by její vycestování zcela jejího manžela ochromilo v běžném každodenním fungování i v jeho podnikatelské činnosti. Nelze popřít míru důležitosti žalobkyně v životě jejího manžela, nicméně tato role je po nějakou dobu zastupitelná či řešitelná jiným způsobem. Manžel žalobkyně, jak vyplývá i z výše uvedeného, je dospělý a svéprávný člověk, ale ačkoliv trpí závažným onemocněním, jak je patrné z rozhodnutí o invalidním důchodu, nebrání mu toto onemocnění v podnikatelské činnosti. Pakliže by manžel žalobkyně již nebyl schopen tuto svou činnost vykonávat bez pomoci druhé osoby, nebrání mu nic po přechodnou dobu využít dočasné pracovní síly v podobě brigádníka či zaměstnance na zkrácený úvazek (či jak navrhly správní orgány, svůj podnik pronajmout). Rovněž osobní péči o manžela žalobkyně lze suplovat pomocí druhé osoby, kdyby došlo ke zhoršení zdravotního stavu manžela. Pakliže by v tomto směru docházelo k limitaci z důvodu nedostatku finančních prostředků, připomíná soud, že žalobce může čerpat prostředky na péči dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Příléhavé se jeví i správními orgány za splnění daných podmínek navrhané řešení – viz str. 10 a 11 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Současně nutno zmínit i invalidní důchod žalobce, který nyní pobírá. Rovněž závěry správních orgánů, které zohlednily zdravotní stav manžela žalobkyně ke dni rozhodování, považuje soud za správné. Správní orgány nedisponují Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

možnostmi předvídat budoucí vývoj zdravotního stavu manžela žalobkyně. Ze shromážděného spisového materiálu ale vyplývá, že v tomto ohledu nelze očekávat zlepšení. Nicméně, pro moment rozhodování správních orgánů a krátkodobý výhled bylo možné a přiléhavé konstatovat stabilizovaný stav. Naopak za nepodložená lze považovat tvrzení žalobkyně o možném brzkém a radikálním zhoršení zdravotního stavu manžela. Soud nerozporuje tvrzení žalobkyně, že aktuální stabilizovaný zdravotní stav lze přičítat i její péči, avšak sám o sobě nepředstavuje důvod, který by měl za to způsobit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Jelikož žalobkyně blíže neuvedla, v jakých konkrétních činnostech shledává svou nenahraditelnost či nepostradatelnost, považuje soud odůvodnění správních orgánů za dostatečné, přezkoumatelné a zohledňující veškeré faktory pro přijetí závazných závěrů.

19. Druhá skupina námitek žalobkyně spočívala v tvrzeném nedostatečném posouzení možnosti péče o manžela žalobkyně ze strany jejich společné dcery. Ani v této části neshledal soud vytýkaná pochybení správních orgánů. Ačkoliv dcera žalobkyně bydlí 150 km daleko, je nutné zohlednit, že pro aktuální moment není každodenní, celodenní a osobní péče ze strany dcery žalobkyně o jejího otce vyžadována. S ohledem na výše uvedenou argumentaci soudu týkající se zdravotního stavu manžela žalobkyně považuje soud závěry správních orgánů za odpovídající dané situaci. Rovněž nelze zcela vyloučit, že se dcera žalobkyně může do budoucna po dočasnou dobu přestěhovat za svým otcem, pakliže by to situace vyžadovala, stejně tak jako není vyloučeno, aby se manžel žalobkyně v případě nejvyšší potřeby, přesunul za dcerou. V každém případě přetrvává názor, že dočasně zvýšená péče dcery žalobkyně o manžela žalobkyně po dobu nepřítomnosti žalobkyně na území ČR je možná. Současně takový jev nelze považovat za natolik mimořádný, aby představoval nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, jelikož v životě mnoha rodin je nevyhnutelné čelit situacím, které vyžadují dočasnou úpravu jinak běžného stavu. Současně v tomto směru je vhodné připomenout i společenskou zvyklost, kdy se děti starají o své rodiče právě v takových situacích, stejně tak jako zvyklost obrátit se v případě nemožnosti takového řešení na zdravotnické či sociální zařízení, jež je schopno osobě vyžadující péči tuto poskytnout.

20. Žalobkyní namítaný rozpor napadeného rozhodnutí s nejlepším zájmem dětí její dcery soud neshledal. Takto vystavěná námitka žalobkyně, kdy by její vycestování mělo dopad do sféry jejího manžela, který by dále působil do života své dcery a poté do života jeho vnoučat je již překombinovaný a nejedná se o přímý důsledek vycestování žalobkyně. Rovněž se jeví tvrzení žalobkyně absurdní v tom směru, že jakákoliv činnost dcery žalobkyně nespočívající v péči o její děti, není v jejich nejlepším zájmu. Soud zastává opačné hledisko, vnoučata žalobkyně by mohla trávit více času se svým dědečkem, který by jistě obohatil jejich citový život, ev. by se přiměřeně svým možnostem mohl věnovat péči o vnoučata (osobně, ev. i finančně). Nadto se jedná, jak soud připomíná, pouze o hypotetickou variantu vyústění celé situace. Nejpravděpodobnější se jeví situace, kdy žalobkyně bude vykonávat péči o svého otce převážně na dálku (kontrola, vyřizování administrativy a dohlížení na brání léků). Z popisu zdravotního stavu manžela žalobkyně (viz shora) rovněž vyplývá, že se v současné době nejedná o celodenní péči, tudíž dceři žalobkyně zbude dostatek času i na své dcery. Současně soud zdůrazňuje, že je zcela na volné úvaze, jak se celá rodina k nastalé situaci postaví a dohodne na možném řešení, podstatným však zůstává, že tyto možnosti existují a jsou reálné. Z tohoto důvodu soud neshledal důvodnou ani tu část

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

námítky žalobkyně, kterou namítala nedostatečně zjištěný stav věci, zejména bytové, časové a finanční možnosti dcery.

21. Soud zohlednil při svých úvahách, stejně jako správní orgány, i délku pobytu žalobkyně na území ČR a její další vazby na území. Je nutno připomenout, že žalobkyni nebylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění, které by bylo spojeno se zákazem pobytu na území po určitou dobu. Bylo rozhodnuto o tom, že je jakožto osoba pohybující se na území republiky bez platného oprávnění k pobytu povinna vycestovat a nové oprávnění (jakéhokoli druhu) si znovu obstarat. Za této situace nelze než potvrdit závěr správních orgánů, že v dané věci jednoznačně převažuje veřejný zájem na tom, aby se na území republiky pohybovali cizinci pouze s platnými doklady. Nelze pominout, že bez platného oprávnění k pobytu si žalobkyně nemůže legálně obstarávat finanční prostředky na obživu a je odkázána na manžela. I s přihlédnutím k této skutečnosti je proto v zájmu žalobkyně, aby získala nové oprávnění k pobytu. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že ve Vietnamu nikoho nemá a postrádá i možné zázemí, kdy je již osobou staršího věku, k tomu soud uvádí, že manžel samozřejmě žalobkyni může doprovodit do jejich společné země původu a tam mohou rodinný život realizovat, neboť jsou oba státními občany Vietnamu a zajisté si tam oba mohou legálně obstarávat finanční prostředky, což žalobkyně v ČR v současné době nemůže. Dále nelze přehlédnout, že tato situace trvá více let, neboť žalobkyně podávala různé neúspěšné žádosti o pobytová oprávnění, a tudíž si musela být vědoma toho, že bude časem nucena odcestovat. Okolnost, že žalobkyně je ve věku 60 let, rovněž nemůže mít vliv na správnost rozhodnutí o povinnosti opustit území republiky, neboť jak správně poznamenal žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobkyně je stále ekonomicky aktivní osobou, tudíž je v jejím zájmu obstarat si takový status, který jí umožní legálně si vydělávat vlastní finanční prostředky na obživu. Smyslem rozhodnutí, které není rozhodnutím o vyhoštění, pouze rozhodnutím o povinnosti opustit území, je skutečně zajistit, aby tady nepobýval cizinec nelegálně. Tzn. musí si vyřídit v zemi původu svůj status a to, že nedostane okamžitě právo dlouhodobého pobytu, je samozřejmě možné, nicméně i prostřednictvím víz umožňujících krátkodobý pobyt lze pečovat o osobu blízkou.

22. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů dle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že se oba správní orgány zabývaly rodinnou situací žalobkyně individuálně a dostatečně podrobně, zhodnotily skutečnost, že žalobkyně má v ČR jednak zletilou dcerou, která žije samostatně se svou rodinou a s žalobkyní se vídá jen nepravidelně, a jednak manžela, který má zdravotní problémy a je finančně soběstačný.

23. Závěrem soud již jen pro doplnění odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 5. 2025, č. j. 17 A 10/2025–52, kde soud rovněž, jako v nynějším případě, neshledal důvody k upuštění od povinnosti opustit území v případě žalobkyně či nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v průběhu aktuálního řízení netvrdila žádné zásadní změny stavu oproti dřívějšímu řízení, a proto i soud nyní neshledává důvod ke změně názoru.

24. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalobou napadené rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a soud je proto jako celek přezkoumal a dospěl k závěru, že spisový materiál obsahuje dostatek důkazů potřebných ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který byl potřebný pro rozhodnutí. Správní orgány své závěry řádně a logicky odůvodnily, když uvedly, z jakého skutkového stavu vycházely, a z jakých důvodů ke svým závěrům dospěly, přičemž prioritně při zjišťování skutkového děje vycházely z tvrzení samotné žalobkyně a jejího manžela. Napadené Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí je prosté vytýkaných vad, postup správních orgánů shledal soud zcela v souladu se zákonem. Závěry učiněné žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí považuje soud za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné, kdy argumentace žalovaného podává jasný, ucelený a logický argumentační přehled toho, proč rozhodl způsobem uvedeným v napadeném rozhodnutí. Na základě všeho výše uvedeného shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

VI.

Náklady řízení

25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. 5. 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.